

Contra una nova ofensiva

No voldríem pas haver de repetir els arguments que hem fet servir altres vegades per defensar el medi ambient com el nostre patrimoni més valuós i alhora més vulnerable. Avui ens limitem a expressar la preocupació que sentim pels signes inquietants d'agressió que d'un temps ençà veiem proliferar i multiplicar-se entre nosaltres. Amb tres exemples n'hi haurà prou per acreditar que la nostra preocupació no és gratuïta.

A Cadaqués, la manca de protecció global de la zona del Cap de Creus, tantes vegades demanada, permetrà que l'Ajuntament construeixi un embarcador a l'illa de Portlligat, allà on —segons Salvador Dalí va deixar escrit— calia assegurar més que enlloc «la continuïtat natural de l'aliança de la terra amb l'aigua».

A Lloret de Mar, l'Ajuntament diu que vol transformar la imatge i el model turístic de la població, i no troba altre camí que el de crear una marina interior a la zona de Fenals-Santa Clotilde, amb centenars d'amarradors i de sumptuoses residències que alteraran la fesomia de la platja i del seu entorn.

A Pals, on la lluita aferrissada d'uns esforços veïns havia obtingut del Tribunal Superior de Justícia una sentència que salvaguardava els Aiguamolls, l'Ajuntament i uns promotors han arribat a un acord amb el Departament de Medi Ambient de la Generalitat per tal d'edificar quatre-cents habitatges en un sòl que és declarat rústic i no urbanitzable.

Tot això per no parlar dels camps de golf que estan sorgint, amb urbanitzacions incloses, als llocs més inesperats de la geografia gironina, o de tants altres atemptats que s'estan fent al paisatge de la costa o del rera país, amb la llista dels quals ompliríem sense dificultat l'espai d'aquesta pàgina.

Ens trobem, doncs, davant d'una nova ofensiva generalitzada contra el patrimoni natural, impregnada sovint d'un matís d'especial gravetat. És aquest: la gran majoria de les atrocitats que es cometien o es projecten invoquen, com a coartada, l'argument del turisme de qualitat que les noves instal·lacions generaran. Els seus promotors, acusats tan sovint de matar la gallina dels ous d'or, es presenten ara com els benefactors que engreixaran, amb llurs iniciatives, aquest animal mític del nostre estatus turístic. Tesi tan enlluernadora com falsa, perquè la majoria d'aquestes accions depredadores tendeixen només a crear ciutats fantasmals, deshabitades durant deu mesos cada any i reservades al servei exclusiu d'uns quants sense cap benefici per a la comunitat.

Hi ha, encara, un altre aspecte més trist. Quan el *Debat Costa Brava*, ara fa setze anys, va denunciar la destrucció de la natura, la degradació de l'ambient, l'especulació del sòl i la mala planificació urbanística, va afirmar solemnement que tots aquests mals trobarien solució «en un doble marc institucional d'autonomia i de democràcia». Però el pas del temps ha demostrat la candidesa d'aquell plantejament. Ara sabem que les destrosses s'han pogut consumir, sota el paraigua de la legitimitat democràtica, amb la mateixa intensitat que durant la dictadura. Ara sabem que el diner i el guany poden més que les estructures polítiques, els principis i les ideologies.

Són constatacions que ens duen fatalment al desencís, però que no ens impedeixen d'alçar —ni que sigui al desert— el nostre crit de protesta.